

Arrest

nr. 202 652 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 UKKEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juni 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 juni 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 15 september 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 7 september 2017.

1.3. Op 31 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd aan verzoekster op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, een soennitische moslima te zijn en een geregistreerd vluchteling van 1948 bij UNRWA te zijn. Op 7 oktober 2011 bent u gehuwd met Y.(...) (R.Y.(...), CG X en OV X), een Egyptenaar van Palestijnse origine. Samen hebben jullie drie kinderen (Re.(...), Ra.(...) en M.(...)). Zowel uw man als kinderen verblijven momenteel in België en hebben samen met u een asielaanvraag ingediend.

U bent afkomstig van Rafah, Gaza, waar u van uw geboorte tot oktober 2011 in de Al-Jnaini wijk woonde. In oktober 2011, na uw huwelijk, ging u samen met uw echtgenoot in Egypte wonen, in de provincie Sharqiya. Desalniettemin keerde u nog meermaals terug naar Gaza. In februari 2012 keerde u zelfs voor een periode van ongeveer een jaar terug naar Gaza. In 2013 keerde u andermaal terug naar Egypte om vervolgens in september of oktober 2014 gedurende anderhalve maand een laatste keer naar Gaza terug te keren. Vanaf eind 2014 bleef u in Egypte wonen, uw huidige Egyptische verblijfsvergunning is momenteel nog steeds geldig. U heeft twee jaar aan de universiteit van Al-Aqsa gestudeerd, maar na uw huwelijk in 2011 bent u gestopt met studeren. U heeft nooit gewerkt, maar sinds 2007 was u als vrijwilligster actief bij Fatah, meer specifiek bij 'Jubah Al-Arabia Al- Falestina', waar u zich bezighield met mobilisatie en het organiseren van vieringen en betogingen tegen Hamas. Uw laatste manifestatie was in de zomer van 2014.

Na de staatsgreep door Hamas, in 2007, begon Hamas overal informanten te plaatsen om activisten, waaronder u, in het oog te houden. Vanaf augustus 2007 kwam Hamas u ook meermaals bedreigen om geen betogingen meer te organiseren. In totaal werd u vier keer bedreigd door Hamas, waarbij ze in 2007 of 2008 een huisarrest van een opgelegd hadden en waarbij ze in 2014 ermee dreigden uw dochter te ontvoeren en ervoor zouden zorgen dat u een miskraam ging krijgen. In 2014 verhuisde u echter samen met uw echtgenoot naar Egypte en sindsdien bent u niet meer actief betrokken bij Fatah. Omwille van politieke problemen was er een instabiele situatie ontstaan in Egypte, instabiliteit die ook een negatieve impact op de veiligheidssituatie van het land had en waardoor u niet in Egypte wou blijven. Daarenboven werd uw echtgenoot ook opgeroepen om zijn legerdienst in Egypte te vervullen, hetgeen een gevaar kon vormen voor zijn leven. Omdat u niet in Egypte wou blijven had u in 2015 een visumaanvraag ingediend op de Belgische ambassade in Cairo. Deze visumaanvraag werd echter op 20 september 2015 geweigerd. Uiteindelijk besloten jullie op 1 juni 2016 Egypte te verlaten en reisde u met de boot van Egypte naar Italië. Van daar reisde u vervolgens verder om via Frankrijk uiteindelijk in België aan te komen. U kwam hier aan op 16 juni 2016 en diende hier op 21 juni 2016 een asielaanvraag in.

Uw broers A.(...) (M.A.F.A.(...), CG X en OV X) en I.(...) (M.I.F.A. (...), CG X en OV X) verblijven momenteel ook in België en werden hier in 2015 erkend als vluchteling.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u dezelfde documenten voor als uw echtgenoot, zijnde uw identiteitskaart, identiteitskaart van uw man, een kopie van het vrijstellingsattest van zijn militaire dienst, een notitieboekje, jullie paspoorten, medische kaart van Gaza, een kopie van jullie huwelijksakte, verklaring van de ambassade betreffende de naam uw schoonmoeder, kopie van de geboorteakte van uw man uit Saudi-Arabië, zijn Egyptische geboorteakte, de Egyptische geboorteakte van jullie zoon, de Palestijnse geboorteaktes van zijn moeder en kinderen, kopie van medische fiches, de weigering van uw visumaanvraag, uw studentenkaart, uw geboorteakte, UNRWA-kaart en - bewijs, Fatah-bewijs, kopie van de geboorteakte van uw moeder, kopie van de overlijdensakte van uw vader en kopie van de verblijfsdocumenten van uw broers.

B. Motivering

Er dient voorafgaandelijk te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Rafah, Gaza. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan internationale

bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als uw vertrek uit het land of de landen waar u voor uw komst naar België gewoonlijk verbleven heeft niet zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Om te bepalen of een asielzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, houdt het CGVS onder andere rekening met omstandigheden van persoonlijke of professionele aard die een duurzame band met dat land aantonen. Het is niet vereist dat de asielzoeker in het land er geregistreerd is of er een permanente verblijfsvergunning- of vestigingsvergunning heeft bekomen. Het gegeven dat een asielzoeker geruime tijd in een land verbleven heeft, er feitelijk heeft gewoond of er een duurzaam verblijf heeft gekend is echter wel een belangrijk criterium voor het bepalen van het land van gewoonlijk verblijf.

Gelet op uw verklaringen aangaande de omstandigheden van uw verblijf in Egypte, dient dit land als uw land van gewoonlijk verblijf beschouwd te worden.

Zo kan vooreerst opgemerkt worden dat uw echtgenoot, met wie u gehuwd bent sinds oktober 2011, over de Egyptische nationaliteit beschikt (CGVS, p. 4). Daarenboven bent u reeds in oktober 2011 samen met uw echtgenoot bij zijn familie in Egypte gaan wonen. Hoewel u sindsdien nog meermaals teruggekeerd bent naar Gaza, hebt u van 2014 tot uw vertrek uit Egypte op 1 juni 2016 doorlopend in Egypte verbleven met uw echtgenoot en kinderen (CGVS, p. 7-8 en 12). Overigens geeft u ook aan dat u momenteel nog steeds over een geldige verblijfsvergunning in Egypte beschikt (CGVS, p. 13).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u voor uw komst naar België uw gewone verblijfplaats in Egypte had. De door u aangehaalde problemen met Hamas in Gaza dienen bijgevolg in dit geval niet in beschouwing genomen te worden, daar uw nood aan internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van Egypte.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat uw vluchtmotieven voor uw vertrek uit Egypte dezelfde zijn als deze die door uw echtgenoot (R.Y.(...), CG 16/15240 en OV 8.276.088) werden aangehaald. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen, deze luidt als volgt:

“Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden benadrukt dat een land de dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve moet regelen en dat de vervolging of de straf van wie zich onttrekt aan de dienstplicht, aan de mobilisatie van reservisten of van wie deserteert, in het kader van de reglementering waaraan alle ingezetenen zijn onderworpen, in principe niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, noch als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Bovendien heeft de reglementering betreffende de dienstplicht, het behoud van een militaire reserve en de mobilisatie tot doel, over voldoende gevechtstroepen te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit betekent dat in geval van een militair conflict sommige categorieën van ingezetenen van een land indien nodig naar de wapens grijpen en strijd leveren om de integriteit of de nationale veiligheid te garanderen. Alleen het feit te worden gedwongen wettig strijd te leveren, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist of dienstplichtige kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van verschillende redenen niet aan uw dienstplicht wil voldoen, in casu omdat: 1) een legerdienst van drie jaar te lang is voor een getrouwde man met kinderen zoals u; 2) u als inwoner van de provincie Al-Sharqiya uw legerdienst zou moeten vervullen in Al-Arish, Rafah, het zuiden van de Sinaï of Tabah, plaatsen die gevaarlijk zijn omwille van de aanwezigheid van de

terroristische organisatie "Bait Al-Maqdes"; 3) u Egypte niet als uw vaderland ziet en u enkel het leger van een land wil dienen waar u zich mee verbonden voelt; 4) uw kinderen niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien indien u sterft; en 5) u graag uw moeder nog eens wil zien vooraleer u sterft (zie gehoorverslag CGVS, p. 15-16).

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u vreest voor een ernstige discriminatoire behandeling, of te worden ingezet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie of dat u onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft. Uit uw verklaringen kan daarentegen wel afgeleid worden dat de door u aangehaalde redenen om uw dienstplicht te vervullen enkel en alleen voortkomen uit persoonlijk belang. In dit verband dient bovendien benadrukt te worden dat ook uw vrees om uw legerdienst te moeten doen in onveilige regio, waar een terroristische groepering actief is, ingegeven is door een louter persoonlijk belang, dat bijgevolg niet in aanmerking kan worden genomen als geldige reden om geen gevolg te geven aan een oproep om zijn legerdienst te vervullen en dat dus niet valt onder de redenen voor toekenning van internationale bescherming bedoeld in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het behoort tot de voorrechten van een land, zijn leger op te stellen in het kader van een conflict en te voorzien in genoeg troepen. De mogelijkheid tot slachtoffers bij de opgestelde strijdmachten is eigen aan elk gewapend conflict en valt niet onder vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch onder een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Tenslotte moet in deze context ook aangestipt dat u verklaart, als dienstweigeraar, een maximumstraf van twee jaar detentie te worden opgelegd, wat in casu de gangbare bestraffing is voor dienstweigering in Egypte. Er kan dus evenmin worden gesteld dat u, om redenen die verband houden met de conventie van Genève, een andere, zwaardere of discriminatoire bestraffing zal worden opgelegd.

Uit voorafgaande blijkt dat de verschillende door u aangehaalde motieven voor dienstweigering in uw hoofde geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming.

In tweede instantie haalt u ook aan dat u als Egyptenaar geen waarde hebt, u niet als mens wordt behandeld, u geen recht hebt op vrije meningsuiting, u in Egypte slecht behandeld werd en de economische en veiligheidssituatie in Egypte instabiel is (CGVS, p. 15). U verwijst hier echter enkel naar de algemene situatie in Egypte en brengt hierbij geen elementen naar voor die getuigen van een persoonlijke en systematische vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven geeft u zelf aan in Egypte, op uw dienstweigering na, nooit problemen gehad te hebben met de Egyptische autoriteiten. Evenmin zou u in Egypte ooit problemen gehad hebben met andere personen, milities of gewapende groeperingen (CGVS, p. 17-18).

Tot slot geeft u ook aan dat u in 2014 veel geld verloren had nadat u het slachtoffer was geworden van oplichters, hetgeen u niet alleen financieel, maar ook mentaal kapot had gemaakt (CGVS, p. 17). Deze feiten zijn betreurenswaardig, maar desalniettemin vallen zij niet onder de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit, herkomst en familiesamenstelling aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. "

Dient ook aangestipt dat het loutere gegeven dat uw beide broers in 2015 de vluchtelingenstatus werden toegekend, geen afbreuk doet aan bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag. Elke asielaanvraag wordt immers individueel behandeld en op eigen mérites beoordeeld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur", van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de manifeste appreciatiefout", en van de schending van de artikelen 62, 48/3

en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster onderlijnt dat geen rekening gehouden werd met het feit dat haar echtgenote zijn nationaliteit kan verliezen en dat haar man in geval van terugkeer naar Egypte zijn legerdienst moet vervullen. Voorts stipt zij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X van 16 juni 2017 heeft geoordeeld dat de situatie geanalyseerd moet worden ten aanzien van de twee landen van herkomst en dat de beslissing van de commissaris-generaal vernietigd werd in de mate dat er geen analyse van de situatie in de Gazastrook werd gemaakt. Onder verwijzing van rechtspraak van de Raad wijst zij erop dat de situatie in de Gazastrook onmenselijk is en een terugkeer onmogelijk is.

Verzoekster benadrukt verder dat haar echtgenoot van Palestijnse origine is en dat zijn vader de Egyptische nationaliteit voor zijn zoon op een frauduleuze manier bekomen heeft. Zij verwijst naar zijn verklaringen gedaan op het CGVS. Zij werpt op dat het niet is uitgesloten dat deze fraude door de Egyptische overheden zou ontdekt worden en vreest dat hij dan als Palestijn naar Gaza zou verwijderd worden. Verzoekster onderlijnt dat zij ook problemen heeft in Gaza en het bijgevolg onmogelijk is naar daar terug te keren.

Voorts geeft verzoekster aan dat niet betwist wordt dat haar echtgenoot onder de legerdienst valt in Egypte en meent dat het CGVS niet voldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke context van de familie. Zij betwist dat de door hem aangehaalde redenen enkel en alleen voortkomen uit persoonlijk belang en verwijst naar arrest nr. 161 021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij volgens hem een ruimere interpretatie wordt gegeven van dergelijke gevallen. Verzoekster benadrukt hierbij vooreerst dat haar man zich heeft uitgesproken over het feit dat hij zich geen Egyptenaar voelt. Tevens geeft hij aan dat hij religieuze bezwaren heeft tegen een legerdienst vermits hij als moslim niet de wapens tegen andere moslims mag nemen. Verder benadrukt verzoekster dat haar echtgenoot bezwaren heeft geuit tegen de voorwaarden van de nationale legerdienst daar hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij naar Zuid Sinai zou gezonden worden, een bijzonder gevaarlijk gebied. Verzoekster onderlijnt nog dat er geen specifieke vragen aan haar echtgenoot werden gesteld die hem de mogelijkheid gaven zijn verschillende bezwaren uit te spreken. Zij is van oordeel dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Verzoekster gaat evenmin akkoord waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de door haar echtgenoot aangevoerde oplichting niet valt onder de toepassingscriteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij licht toe dat het gaat over een vennootschap die door het ministerie van defensie en van binnenlandse zaken ondersteund was en dat deze oplichterij beschermd was door de macht. Verzoekster vervolgt dat hij heeft geprobeerd om een “reparatie” te hebben met behulp van een advocaat, maar dat dit onmogelijk was in de mate dat de overheden dergelijk proces kapot maakten. Volgens verzoekster valt dit probleem wel onder voormelde toepassingscriteria. Ook hier stelt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus onderlijnt verzoekster dat er een situatie van blind geweld heerst in het herkomstgebied.

2.1.2. Aan het verzoekschrift wordt volgend stavingstuk gevoegd: een persartikel “*Egypte: carnage dans une mosquée du Sinai, 305 morts dont 27 enfants*” van 25 november 2017.

2.2. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek van verzoekster om internationale bescherming in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet

van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom de verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De asielinstanties hebben tot taak om de relevante elementen van dit verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te onderzoeken en te beoordelen. De beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.4. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster geweigerd omdat (A) de nood aan internationale bescherming getoetst moet worden ten aanzien van verzoeksters land van gewoonlijk verblijf, zijnde Egypte, (B) verzoekster haar vluchtmotieven voor haar vertrek uit Egypte dezelfde zijn als deze die door haar echtgenoot werden aangehaald, waarvan geoordeeld werd dat deze niet leiden tot een erkenning van de vluchtelingenstatus noch tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) de door haar echtgenoot aangehaalde

motieven voor dienstweigering in zijn hoofde geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming, (ii) hij in tweede instantie enkel verwijst naar de algemene situatie in Egypte en geen elementen aanbrengt die getuigen van een persoonlijke en systematische vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, (iii) het feit dat verzoeksters echtgenoot het slachtoffer geweest is van oplichters niet valt onder de toepassingscriteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en (iv) de door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet vermogen om te buigen, (C) het loutere gegeven dat verzoeksters beide broers in 2015 de vluchtelingenstatus werden erkend, geen afbreuk doet aan bovenstaande appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming, en (D) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 oktober 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het

moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de gewoonlijke verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster van Palestijnse origine is, noch dat zij oorspronkelijk afkomstig is uit Rafah, Gaza. Evenmin wordt betwist dat verzoekster van onbepaalde nationaliteit is. De commissaris-generaal wijst er in zijn beslissing terecht op dat het een feit van algemene bekendheid is dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als verzoeksters vertrek uit het land of de landen waar zij voor haar komst naar België gewoonlijk verbleven heeft, niet zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil die haar ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Om te bepalen of een asielzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, houdt het CGVS onder andere rekening met omstandigheden van persoonlijke of professionele aard die een duurzame band met dat land aantonen.

Gelet op verzoeksters verklaringen aangaande de omstandigheden van haar verblijf in Egypte, dient dit land als haar land van gewoonlijk verblijf beschouwd te worden. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op correcte wijze vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot, met wie zij gehuwd is sinds oktober 2011, over de Egyptische nationaliteit beschikt (adm. doss., stuk 5B, gehoorverslag 7 september 2017, p. 4). Daarenboven is verzoekster reeds in oktober 2011 samen met haar echtgenoot bij zijn familie in Egypte gaan wonen. Hoewel zij sindsdien nog meermaals teruggekeerd is naar Gaza, heeft verzoekster van 2014 tot haar vertrek uit Egypte op 1 juni 2016 doorlopend in Egypte verbleven met haar echtgenoot en kinderen (*ibid.*, p. 7-8 en 12). Overigens geeft verzoekster ook aan dat zij momenteel nog steeds over een geldige verblijfsvergunning in Egypte beschikt (*ibid.*, p. 13). Gelet op deze vaststellingen blijkt dat verzoekster voor haar komst naar België haar gewone verblijfplaats in Egypte had.

De commissaris-generaal heeft bijgevolg terecht geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde problemen met Hamas in Gaza in dit geval niet in beschouwing dienen genomen te worden, daar verzoeksters nood aan internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van Egypte. De verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook is te dezen derhalve niet dienstig.

2.7.1. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar vluchtmotieven voor haar vertrek uit Egypte dezelfde zijn als deze die door haar echtgenoot R.Y. werden aangehaald. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

2.7.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 202 651 van 18 april 2018 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R.Y. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn

politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij niet in Egypte geboren is, hij van Palestijnse origine is en dat zijn vader de Egyptische nationaliteit op frauduleuze bekomen heeft. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde hij dat zijn vader zijn Egyptische nationaliteit niet op zijn echte naam had gekregen, dat er een vervalsing was en dat zijn vader een andere naam gebruikte van iemand die sneuvelde in de oorlog, om de nationaliteit te bekomen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 7 september 2017, p. 14-15). Eerder tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn vader de Egyptische nationaliteit heeft bekomen doordat hij getrouwd is met een Egyptische en hij via zijn vrouw de nationaliteit heeft gekregen (ibid., p. 3-4). Gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, hecht de Raad geen geloof als zou zijn vader de Egyptische nationaliteit voor zijn zoon op frauduleuze wijze hebben verkregen en bijgevolg evenmin aan verzoekers vrees dat deze beweerde fraude zou ontdekt worden en dat verzoeker naar de Gazastrook zou gerepatriëerd worden. Verzoeker heeft deze vrees ook nooit eerder kenbaar gemaakt, noch op de DVZ, noch op het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker de Egyptische nationaliteit bezit. Verzoeker verklaarde op het CGVS uitdrukkelijk de Egyptische nationaliteit te bezitten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 7 september 2017, p. 3-4), een gegeven dat ook ondersteund wordt door de Egyptische documenten die hij heeft neergelegd.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht verzoekers nood aan bescherming beoordeeld ten aanzien van Egypte, verzoekers land van nationaliteit.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen niet toelaten om in zijn hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.7.1. Zo wijst de commissaris-generaal er vooreerst terecht op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het is immers een wettelijk prerogatief van de Egyptische overheid om de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, wordt in principe niet aanzien als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift niet.

Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van dienstplicht kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het ingezet worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. In casu is er echter geen sprake van dergelijke elementen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij niet aan zijn dienstplicht wil voldoen omdat: 1) een legerdienst van drie jaar te lang is voor een getrouwde man met kinderen zoals hij; 2) hij als inwoner van de provincie Al-Sharqiya zijn legerdienst zou moeten vervullen in Al-Arish, Rafah, het zuiden van de Sinai of Tabah, plaatsen die gevaarlijk zijn omwille van de aanwezigheid van de terroristische organisatie "Bait Al-Maqdes"; 3) hij Egypte niet als zijn vaderland ziet en hij enkel het leger van een land wil dienen waar u zich mee verbonden voelt; 4) zijn kinderen niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien indien hij sterft; en 5) hij graag zijn moeder nog eens wil zien vooraleer hij sterft (zie gehoorverslag CGVS, p. 15-16).

Het is duidelijk dat de door verzoeker aangehaalde redenen om zijn dienstplicht in Egypte niet te vervullen enkel en alleen voortkomen uit persoonlijk belang. Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift tevens beroept op religieuze bezwaren daar hij als moslim niet de wapens tegen andere moslims mag nemen, overtuigt hij in geen geval. Verzoeker heeft hier noch bij de DVZ noch op het CGVS enig gewag van gemaakt. Dit betreft dan ook niet meer dan een loutere post-factum verklaring om alsnog enige gewetensbezwaren naar voren te brengen en getuigt geenszins van een oprecht en diepgeworteld gewetensprobleem aangaande het vervullen van zijn nationale dienstplicht en/of het opnemen van de wapens tegen andere moslims.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hem geen specifieke vragen werden gesteld om aan hem de mogelijkheid te geven zijn verschillende bezwaren uit te spreken, kan hij in geen geval worden gevolgd. Verzoeker werd op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd waarom hij niet wil dienen, waarop hij vier redenen heeft opgegeven, en werd hem de mogelijkheid geboden nog andere redenen op te geven (ibid., p. 15-16):

"Waarom wil u niet dienen?"

Er zijn vier redenen. De eerste reden is dat de periode veel te lang is voor een getrouwde man met kinderen, drie jaar duurt mijn legerdienst gezien ik geen diploma heb en niet gestudeerd heb. Ten tweede, de jongens van Al-Sharqiya provincie in het leger werden gestuurd naar Al-Arish, Rafah, naar het zuiden van de Sinai, naar Tabah, die plaatsen zijn gevaarlijk omwille van de aanwezigheid van de terroristische organisatie Beit Al-Maqdis. Ten derde, ik voel Egypte niet als mijn vaderland. Als ik naar het leger van een land zou gaan moet ik voelen dat ik iemand van dat land ben, maar dat ben ik niet en dat voelde ik niet. ik voel niet dat ik dat land op die manier moet dienen. Ten vierde, als ik sterf, en ik ben niet bang van de dood, wie gaat mijn kinderen onderhouden? Wat zou het 'vaderland' aan mijn kinderen geven, een bedrag van 20.000 Egyptische Pond? Dat is zelfs niet genoeg om naar het ziekenhuis te gaan.

Dat zijn de redenen waarom u uw dienstplicht niet wou doen?

Klopt.

Niets anders?

Misschien nog een reden: dat ik mijn moeder nog wil zien. Ik wil niet sterven zonder mijn moeder te kunnen zien. Sinds ik naar de gevangenis ging in 2008 heb ik mijn moeder niet meer gezien."

Wat betreft verzoekers vrees om zijn legerdienst te moeten doen in een onveilige regio, wordt in de bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd dat ook dit motief ingegeven is door een louter persoonlijk belang, dat bijgevolg niet in aanmerking kan worden genomen als geldige reden om geen gevolg te geven aan een oproep om zijn legerdienst te vervullen en dat dus niet valt onder de redenen voor toekenning van internationale bescherming bedoeld in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het behoort tot de voorrechten van een land, zijn leger op te stellen in het kader van een conflict en te voorzien in genoeg troepen. De mogelijkheid tot slachtoffers bij de opgestelde strijdmachten is eigen aan elk gewapend conflict en valt niet onder vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch onder een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Het louter bijbrengen van een persartikel waaruit blijkt dat er een terroristische aanslag is gepleegd op een moskee in het noorden van Sinai, vermag hieraan geen afbreuk te doen.

Tenslotte stipt de commissaris-generaal in deze context op correcte wijze aan dat verzoeker verklaart, als dienstweigeraar, een maximumstraf van twee jaar detentie te worden opgelegd, wat in casu de gangbare bestraffing is voor dienstweigering in Egypte. Er kan dus evenmin worden gesteld dat verzoeker, om redenen die verband houden met de conventie van Genève, een andere, zwaardere of discriminatoire bestraffing zal worden opgelegd. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift niet.

Uit voorafgaande blijkt dat de verschillende door verzoeker aangehaalde motieven voor dienstweigering in zijn hoofde geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming.

2.7.2. Waar verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aanhaalt dat hij als Egyptenaar geen waarde heeft, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.7.3. In de mate verzoeker aanvoert het slachtoffer te zijn geworden van oplichterij en de Egyptische overheid hier enigszins bij betrokken was, wijst de Raad er op dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven reden om zijn land te verlaten, zijnde oplichterij, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat verzoekers problemen niet vallen onder voormelde criteria gezien deze problemen inderdaad louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

2.7.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door zijn in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Egypte.

2.7.5. Zo verzoeker de mening toegedaan is dat de beslissing genomen door het CGVS in hoofde van zijn vrouw tevens dient vernietigd te worden, merkt de Raad op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar verzoeker middels onderhavig verzoekschrift enkel beroep instelt tegen de beslissing genomen in zijn hoofde. Wat betreft de beslissing genomen in hoofde van zijn echtgenote, verwijst de Raad naar het arrest geveld in hoofde van zijn echtgenote vermits hun raadsman een apart verzoekschrift heeft ingediend voor zijn echtgenote.

2.7.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.7.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden nood aan internationale bescherming niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Egypte zou hebben gekend of zal kennen.

2.7.7.3. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie" van 3 juli 2017), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van deze informatie dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Het bijgebrachte persartikel waaruit blijkt dat er een terroristische aanslag is gepleegd op een moskee in het noorden van Sinai, is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Egypte zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Egypte is gesteund.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen."

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.7.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS